

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: V. H. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, trvale bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalované: Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, P. O. Box 78, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2017, č. j. CPR-2720-4/ČJ-2017-930310-V261,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 2. 2017, č. j. CPR-2720-4/ČJ-2017-930310-V261, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 8. 12. 2016, č. j. KRPA-424363-47/ČJ-2016-000022, **se pro vady řízení zrušují a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **8.228,-Kč** do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 2. 2017, č. j. CPR-2720-4/ČJ-2017-930310-V261, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 12. 2016, č. j. KRPA-424363-47/ČJ-2016-000022, kterým byla žalobci podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území České republiky, a to dle ust. § 50a

odst. 4 zákona o pobytu cizinců nejpozději do 40 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně, potažmo pak žalovaná, nesprávně aplikovaly zákonná ustanovení týkající se povinnosti cizince opustit území České republiky ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. U žalobce totiž bylo původně zahájeno řízení o správním vyhoštění, pro nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života však následně došlo k jeho překvalifikaci podle ust. § 50a odst. 6 zákona na povinnost opustit území České republiky. Správní orgány však přehlédly, že i v takovém případě jsou povinny se dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dokonce žalovaná v napadeném rozhodnutí bez jakékoliv argumentace uvedla, že uvedenou otázkou zkoumat nemusí. Tím však dle žalobce správní orgány způsobily nejen rozpor se zákonem o pobytu cizinců, ale i rozpor s ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či s ohledem na mezinárodní závazky České republiky rozpor např. s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013, dle kterého může být nepřiměřeným zásahem do práva cizince a jeho rodinných příslušníků na rodinný život dokonce i pouhé krátkodobé nucené vycestování – tuto otázku je proto vždy třeba zkoumat. K tomu žalobce doplnil, že žalované je jistě známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu a lhůt pro vyřízení žádostí o pobyt ze strany Ministerstva vnitra České republiky, které není schopno dodržovat. Vycestování žalobce tak může fakticky znamenat i jeho několikaleté odloučení od rodiny, a ve svém důsledku identický následek, jako by mu bylo uloženo správní vyhoštění.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně pak s žalobou spojil i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí, přičemž uvedla, že žalobce v řízení před soudem uplatňuje obdobné námitky, jako v odvolacím řízení. Protože se s nimi vypořádala již v žalobou napadeném rozhodnutí, v tomto kontextu na něj odkazuje, přičemž nemá za to, že by ve správním řízení správní orgány pochybily.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 10. 2016 se ke správnímu orgán I. stupně dobrovolně dostavil žalobce a uvedl, že na území České republiky pobývá bez platného povolení k pobytu. Prvostupňový orgán proto zahájil řízení o jeho správním vyhoštění a žalobce vyslechl. Současně zjistil, že v České republice spolu s žalobcem žije jeho družka a syn, výslech družky provedl, a dále realizoval pobytovou kontrolu v místě hlášeného pobytu žalobce.

Na základě zjištěných skutečností překvalifikoval správní orgán I. stupně v prvoinstančním rozhodnutí zahájené řízení o správním vyhoštění žalobce na povinnost vycestovat z území, neboť dospěl k závěru, že správním vyhoštěním by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. V odvolacím řízení následně prvoinstanční rozhodnutí potvrdila napadeným rozhodnutím i žalovaná. Ta v odůvodnění k odvolací námitce žalobce týkající se nutnosti přezkoumávat dopady rozhodnutí o vycestování žalobce do jeho soukromého a rodinného života uvedla, že uvedenou otázku nejsou správní orgány v daném řízení povinny zkoumat.

Soud se proto zabýval námitkou, zda povinnost zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí, jímž je cizinci ukládána povinnost vycestovat z území České republiky, do rodinného a soukromého života cizince, správním orgánům skutečně svědčí, či nikoliv.

Podle ust. § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území.

Podle ust. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 3 stanoví dobu k opuštění území, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by podle rozhodnutí podle odstavců 1 a 3 měla doba k opuštění území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k opuštění území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k opuštění území o stanovení nové doby k opuštění území z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k opuštění území s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k opuštění území lze stanovit nejdéle na 180 dnů.

Podle ust. § 50 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že je-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobývá-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území. Policie cizince o této skutečnosti vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území běží ode dne, kdy byl cizinec o této skutečnosti vyrozuměn.

Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území,

pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.

Podle soudu je v předmětné otázce nutno poukázat zejména na skutečnost, že ust. § 50a zákona o pobytu cizinců byl do vnitrostátní úpravy transponován čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Čl. 5 této směrnice přitom výslovně členským státům při jejím provádění ukládá povinnost náležitě zohlednit zejména zájmy dítěte, rodinný život a zdravotní stav cizince. Zmíněná kritéria pak odpovídají těm, jež jsou vymezena ve výčtu uvedeném v ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví kritéria zkoumání při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Je tedy nepochybné, že povinnost zkoumat dopady rozhodnutí se vztahuje nejen na správní vyhoštění, ale rovněž na vycestování cizince z území.

Obdobně můžeme k tomuto závěru dospět i teleologickým výkladem zmiňovaného ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná by měla vzít v potaz, že v mezidobí i Nejvyšší správní soud k otázce, zda povinnost zkoumat dopady rozhodnutí se vztahuje i na rozhodnutí o uložení povinnosti cizinci vycestovat z území, se vyslovil, a to ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 – 29, dostupném na www.nssoud.cz, v němž dovodil, že názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle ust. § 174a téhož zákona, neboť k jejímu posouzení již v rámci tohoto řízení došlo, je chybný. Smyslem ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je totiž posouzení „*přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona*“ do soukromého a rodinného života cizince, a proto je tedy třeba tuto otázku hodnotit vždy až u konkrétního zásahu představovaného konkrétním rozhodnutím. Naopak nelze na její vyřešení kapitulovat jen proto, že se jí správní orgán zabýval v jiné části řízení, potažmo v jiném rozhodnutí.

V případě žalobce správní orgán I. stupně správně usoudil, že rozhodnutí v podobě správního vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jeho do soukromého a rodinného života, neboť zde má družku a syna. Řízení proto překvalifikoval dle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, avšak již nezohlednil, že tím rozhoduje o odlišném postupu, tedy potenciálně o novém typu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Jeho povinností proto bylo zvážit přiměřenost tohoto konkrétního zásahu znovu, neboť ta se váže nejen ke konkrétní osobě, ale i ke konkrétnímu rozhodnutí. V opačném případě se však dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedené pochybení pak v odvolacím řízení nenapravila ani žalovaná, jež nesprávný postup prvoinstančního orgánu potvrdila.

S ohledem na výše uvedené soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zrušit pro vady řízení a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalované k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaná podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a zejména bude muset náležitě hodnotit, zda rozhodnutí o uložení povinnosti žalobce vycestovat z území České republiky není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého či rodinného života. O žalobě soud rozhodl bez ústního jednání, třebaže právní zástupce požadoval uskutečnění ústního

jednání, když tento procesní postup soudu plně odpovídal dikci ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Protože soud projednal věc přednostně v intencích ust. § 56 odst. 3 s. ř. s., nerozhodoval již samostatným usnesením o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ten v důsledku uvedených skutečností nadále pozbyl na významu.

Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení má oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého platí, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalované uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 8.228,-Kč. Tato částka se sestává z mimosmluvní odměny ve výši 6.200,-Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Petrem Václavkem, po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT], dále z částky 600,-Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1.428,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního zákona z výše uvedené odměny a režijních paušálů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. května 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová